

<https://info.nodo50.org/Fin-de-la-huelga-de-hambre-de.html>

Fin de la huelga de hambre de Tomàs Sayes contra Bolonia

- Noticias - Noticias Destacadas -

Fecha de publicación en línea: Martes 31 de marzo de 2009

Copyright © Nodo50 - Todos derechos reservados

Tomàs Sayes començó una huelga de hambre indefinida el 23 de febrero para hacer efectivas las reivindicaciones del movimiento estudiantil: la moratoria en la aplicación del EEES (Espacio Europeo de Educación Superior) y la readmisión de los estudiantes expulsados de la UAB.

El 25 de marzo, pasados 30 días, Tomàs tuvo que ser ingresado en el hospital por peligrar su estado de salud.

El objetivo de esta acción era forzar a las instituciones a iniciar un diálogo con la comunidad universitaria. Una vez más la respuesta de las instituciones ha sido nula, negando en todo el momento el diálogo y tratando de silenciar y censurar esta acción y las muestras solidarias.

La fi de la vaga de fam

30-03-09

Avui és dilluns 30 de març, des del meu ingrés a l'hospital no he pogut actualitzar el bloc i em disculpo per aquesta absència i manca d'actualitat sobre el meu estat. El dia de l'ingrés m'hagués sigut impossible escriure res, com ja ho va ser el dia abans, però els dies posteriors, com que no disposava d'internet, vaig prioritzar la lectura i la reflexió a l'espera de que arribés el dia d'avui per transmetre tot el transcórrut des del passat 25 de març.

El dia de la meva hospitalització ja no va començar gens bé. Vaig passar la pitjor nit que he passat d'ençà de l'inici de la vaga de fam. Cap a les 6 de la matinada, amb l'esperança de poder millorar la meva situació i descansar, vaig decidir anar al lavabo, pensant que la bufeta era el motiu del meu insomni. Em vaig aixecar, com sempre, vaig agafar el pot per mesurar l'orina i em vaig dirigir al lavabo. Un cop allà, vaig començar a tenir sensacions estranyes, mal de cap intens i mal de panxa semblant a nàusees. Vaig entendre que m'estava començant a marejar i em vaig afanyar, vaig buidar el pot, el vaig netejar amb menys cura que de costum i vaig sortir del lavabo.

[<https://info.nodo50.org/local/cache-vignettes/L300xH400/foto1012-22c05.jpg>]

Poques passes més vaig poder fer. Com que era el lavabo de la sala on feien dansa, hi havia uns bancs per poder-se canviar. Ràpidament m'hi vaig asseure per evitar mals majors i per intentar que aquell mareig, que ja m'impedia veure el que m'envoltava, se'm passés. Assegut la situació no millorava i vaig acabar estirant-me, deixant el pot de l'orina a terra. Vaig tancar els ulls i vaig esperar i concentrar-me en tot el que m'estava passant interiorment, tenia el pols molt accelerat i la panxa i el pit es movia al seu ritme. Per sort, al cap d'una estona em vaig tranquil·litzar, el pols es va calmar i l'estómac ja no palpitava. Vaig obrir els ulls i ara tot era clar. Vaig dubtar uns instants i, finalment, em vaig asseure, vaig agafar el pot i em vaig aixecar. La tornada al llit va ser normal, vaig agafar una palangana per deixar-la al capçal del llit, em vaig deixar caure al llit i em vaig tapar per intentar descansar.

Al cap d'unes hores, em despertava. Vaig notar, ràpidament, que estava molt cansat i que plantejar aixecar-me em cansava només de pensar-ho. Ràpidament, em van preguntar com em trobava, vaig informar que bé, que simplement estava una mica cansat. La potencia de la meua veu i el fet que hi hagués la palangana prop meu, els va alertar. Em van demanar a veure si havia vomitat, evidentment no sabien res del que havia passat unes hores abans, no vaig voler despertar a ningú. Tampoc tenia esma per explicar la meua experiència al lavabo i ho vaig obviar. Tot i així, no vaig convèncer i poc després van avisar l'ambulància perquè se m'endugués a l'hospital.

Jo era conscient que no estava en bon estat i, per tant, vaig acceptar el trasllat a l'hospital i vaig demanar que s'avisés als meus pares. Tot i així, vaig transmetre la meva voluntat de, malgrat l'hospitalització, continuar la vaga de fam allà perquè l'assemblea del SEPC ho tingués en compte, ja que sé que sense la meva aprovació i voluntat es descarta la continuïtat de la vaga de fam. Em van dir que descansés, que no hi pensés, que ja en parlaríem. Al cap d'una estona van arribar la metgessa i infermera de la UAB per informar-me de que ja venia la ambulància si aquesta era la meva voluntat. Tot plegat, m'ha sabut greu per elles i els altres metges que venien de la UAB, estaven com enfadats i ressentits perquè ells no em podien assistir. Ho entenc, però perquè es pensaven que era perquè com que eren de la UAB eren "dolents". Li hagués rebut, però no tenia esma, els hi agraeixo la dedicació i lamento en la situació en la que es van trobar, però en cap cas pensàvem o creïem que eren "dolents" o còmplices de la UAB, simplement que ja teníem equip mèdic i no tenia sentit rebre l'assistència tants cops al dia, feina llençada, per res.

Després, tot va ser molt ràpid i tinc imatges del meu trasllat, tot i que em va saber greu no poder fixar-me en aquella munió de gent concentrada a la Plaça Cívica per donar-me suport. De reüll vaig veure que sostenien una pancarta, però no m'hi vaig poder fixar. Em van pujar a la llitera, vaig intentar fer-ho per mi mateix, però no vaig poder i em van carregar dins de l'ambulància. Durant el trajecte vaig mig parlar amb la infermera que m'acompanyava, va ser una conversa complicada, m'esforçava per parlar fort, però sembla ser que no hi havia manera de que em sentís bé. Després d'algunes preguntes rutinàries i de dormir una mica, vam arribar a l'hospital de Terrassa.

A urgències ja havien arribat els meus pares que tenien una expressió entre satisfacció i angoixa. Satisfacció pel fet de saber que en breu rebria tractament mèdic i, per tant, que el meu estat de salut estaria sota vigilància i angoixa per l'estat en el que em van trobar. Em vaig esforçar a explicar-els-hi que em trobava bé, que no tenia mal enlloc, que simplement estava molt cansat. La força de la meua veu no els va convèncer gens i, malgrat que intentaven transmetre tranquil·litat, se'ls notava la preocupació. Poc després vaig entrar a urgències, els meus pares i la meua xicota, que m'havia acompanyat amb l'ambulància, es van haver de quedar a la sala d'espera.

A urgències em van començar a fer proves, estava molt baix de sucre i pesava 49.5. Em van punxar el braç per col·locar-me el catèter. Em van extreure sang per fer-me un anàlisi per saber com estaven els meus òrgans i em van introduir el contingut d'una xeringa, era suero, per reanimar-me una mica. També em van fer un electrocardiograma. Al cap d'una estona apareixien amb una ampolla de glucosa i me la connectaven al catèter. Van posar-la a gran velocitat. Alhora també em van connectar una altra de suero, aquesta a un pas més moderat. Després, van venir dos dels metges que s'ocuparien de la meua evolució, tenien els resultats de l'anàlisi de sang. Sembla ser que havíem arribat a temps, però que els ronyons estaven al límit de patir danys greus. També em van informar que tan bon punt tinguessin habitació em pujarien a planta, que m'estaria alguns dies per recuperar-me.

En aquell llavors, ja van deixar passar als meus pares i la meua xicota. En poc temps havia recobrat una mica més l'alè. En mig de les visites, el meu germà petit va trucar a la mare per saber què havia passat, s'havia assabentat de la meua hospitalització per un company que havia anat a dinar a casa. Pobre estava molt preocupat, me'l van passar i, tot i que encara no tenia massa bona veu, vaig mirar de tranquil·litzar-lo. Vaig estar esperant unes hores fins que em pugessin a planta. Durant tot aquell temps, va anar passant gent a veure'm, gent del SEPC i familiars.

A principis de la tarda, em pujaven a la cinquena planta. Hi havia un munt de gent a la sala d'urgències (venien a veurem d'un en un i, alguna vegada venien dues persones), els van avisar i ens vam dirigir a l'habitació. Els del SEPC es van quedar poc, hi havia un munt de feina a fer, es van quedar els meus pares i mon germà. Més tard m'informaven que a les 7 de la tarda es faria una roda de premsa per informar que, si em semblava bé, des del SEPC es donava la vaga de fam per finalitzada. Havia quedat demostrada la manca de voluntat de diàleg per part de les autoritats universitàries i no valia la pena continuar amb la vaga de fam havent quedat clar que estàvem demanant diàleg a una paret que tenia intenció, fins i tot, de romandre muda encara que la salut d'un estudiant en depengués. Assolít l'objectiu de desemmascarar el fals diàleg publicitat des de les institucions, demostrant la nostra voluntat i sacrifici pel diàleg en contraposició a la seu frívol enrocament en el silenci, era suficient per estar satisfets

dels resultats de la vaga de fam.

Al final de la tarda, havia recobrat una mica de color i d'esma. M'havien tornat a visitar els metges per fer-me un reconeixement general i algunes preguntes relacionades amb el meu historial mèdic. No he tingut mai malalties greus, no bec ni fumo i no tenia cap problema d'una llarga llista exposada pels metges. Em van explicar una mica el meu estat i quin seria el seguiment i progrés per tal de recuperar la gana i que l'estómac vagi tolerant tots els aliments.

Segurament, el moment de més expectació va ser al cap vespre, quan em van portar el sopar. Una mica de sopa amb una miqueta de pasta i un iogurt. Em feia com una mica de cosa menjar, eren molts dies sense fer-ho, un esforç que no tenia clar si volia abandonar. Tenia clar que després de la primera cullerada ja no hi havia marxa enrere, em va costar molt prendre la decisió de menjar. Finalment, vaig assumir que la vaga de fam s'havia acabat i que, tard o d'hora, havia de tornar a la normalitat. Així vaig fer la primera cullerada. No tenia gana, però em vaig anar prenent la sopa. Fins al iogurt, amb el iogurt la sensació ja va ser més estranya, era més dens (tot i que la poca pasta de la sopa també se'm feia estranya) i notar com em baixava fins la panxa se'm feia estrany altra vegada.

Per aquell llavors, ja havia arribat el meu germà gran que es quedaria a dormir amb mi aquella nit. Els meus pares havien de tornar, tenien el gos al cotxe i el meu germà petit a casa. No vam anar a dormir massa tard, havíem mirat les notícies, no va sortir res de la roda de premsa tot i que hi havien anat tots els mitjans, bé potser algun no, però sí els que ens interessava que vinguessin.

L'endemà, em va visitar la dietista que em va explicar com seria la meva dieta per tal d'anar observant la meva tolerància al menjar, la recuperació de la gana i l'increment de la quantitat de menjar. Durant els dies posteriors, es va anar complint, amb un seguiment sobre com reaccionava als diferents aliments que m'anaven donant. Al principi, tot era líquid. Després, van introduir menjar sòlid, tot i que em van remarcar que ho mastegués molt bé, ja que entenien que m'ho havien de donar triturat, però com que la meva dentadura estava en bon estat, era preferible que la trituració la fes jo. Ho vaig agrair, ja que em veia menjant potitos durant uns dies. A banda de mastegar, també em van dir que distribuís el menjar al llarg del dia, separant-ho amb prou temps com per permetre a l'estómac digerir-ho i no carregar-lo, ja que la seva mida de ben segur era reduïda.

Així doncs, dividia l'esmorzar en dos i m'ho menjava amb una separació d'hora i mitja. El mateix feia amb el dinar i el sopar, separant el primer, segon i postres amb franges d'hora - hora i mitja. He de reconèixer que feia anar força malament a les infermeres i, sobretot, a la cuina que havia de rentar les meves coses. Em sabia greu, però tenia clar que havia d'anar amb molta cura, ja que la recuperació era molt important donat que si no es realitzava correctament podia ocasionar problemes greus.

[<https://info.nodo50.org/local/cache-vignettes/L194xH400/banerrepressio-272d5.jpg>]

Amb el pas dels dies, anaven introduint menjar una mica més complex i augmentant la quantitat. Feien un seguiment de la reacció envers als nous aliments que anava ingerint. Entre plat i plat, com que tenia temps, aprofitava per anar a caminar una mica, ja que m'ho havien recomanat per tal de que la musculatura també es vagi recuperant. També havia de prendre molta aigua, això ja no em costava tant, l'hàbit de beure aigua el tenia més que establert, fins i tot crec que en bevia massa ja que bevia el mateix que quan feia vaga de fam. No vaig presentar cap problema en relació als aliments ingerits, fins dissabte que la presència d'un mal de panxa intens mentre menjava em va alertar. Va resultar, però, que simplement era que necessitava anar de ventre, cosa que vaig fer sense massa problemes. El mal de panxa em va marxar i vaig poder prosseguir amb l'àpat sense més problemes.

Finalment, el meu bon progrés ha portat a que avui dilluns, des de l'hospital se'm donés l'alta per poder marxar a casa. Tot i així, hauré de tenir cura, durant els propers dies, sobre allò que mengi i les quantitats ja que de moment més val ser curosos. M'han comentat que en una setmana, dues com a molt, ja podré menjar amb total normalitat.

Ara, però, em queda la recuperació potser més costosa, la muscular. En aquests dies només he guanyat un quilo i escaig i encara tinc la musculatura molt feble. Tenia pensat anar a treballar tan bon punt sortís de l'hospital, o al cap d'un o dos dies com a molt, però avui he experimentat que encara no estic en massa forma com per fer-ho. He anat a veure'ls per saludar-los, per veure com estàvem. M'han insistit en que no tingués pressa per tornar, que el primer és la meva salut i que no pateixi que tenen ganes de que torni, però que de moment miri de recuperar-me.

Diria que no tindrè mai prou paraules per agrair la comprensió que han tingut els meus companys de feina i la meva família que de ben segur ho han passat molt malament. No voldria tancar aquest bloc sense, abans, agrair el suport i l'escalfor que he rebut. L'interès per la meva salut dels treballadors i treballadores de l'Edifici d'Estudiants, que aprofito per disculpar-me pel patiment pel que els hi he fet passar, a elles i a tota la resta de gent que patien per mi cada dia que passava. Agrair, també, el suport dels meus pares que, malgrat que segurament haguessin volgut fer-ho, en cap moment em van demanar que ho deixés estar, entenent així la lluita i els motius d'aquesta. I com no, i a qui segurament tot una vida no és prou temps per agrair-ho, a la meva parella, que no s'ha separat en cap moment del meu costat i que ha patit un munt, malgrat que ha procurat que, davant meu, no ho semblés.

Agrair, com no, la tasca de tota la militància del SEPC, de la CUP, i en especial a la de Berga, dels col·lectius de la Coordinadora de Defensa del Berguedà, de l'Assemblea per l'Ensenyament Públic del Berguedà i de tots aquells col·lectius i organitzacions que han donat suport i difusió a la vaga de fam arreu dels Països Catalans. També, un especial agraïment a aquells que m'han transmès el seu suport, que m'han ajudat a tirar endavant i que m'han fet veure que la meva fermesa i coherència no és res més que l'expressió de la confiança i compromís transmès per tants i tants companys i companyes que creuen (creiem) en aquesta lluita. Sense el convenciment d'això, no hagués tingut prou valor ni persistència. El mèrit, us ho ben juro, és tot vostre.

M'esperen uns dies de repòs i recuperació a les meves contrades que tan he enyorat durant aquest mes llarg, amb els meus pares, el meu germà petit i el meu gos. La tornada ha sigut més dura del que m'esperava, he obert el correu electrònic i entre el munt de correus de les assemblees de facultat n'hi havia un parell de ben especials. Un d'un company que ara és lluny dels Països Catalans, que ha compartit amb mi les seves preocupacions, els seus neguits i amb qui, tot i que a vegades no coincidíem políticament, sempre he valorat aquelles converses sobre el pati. L'altre era d'una altre company, d'aquells que fan tot el que poden, i el que no, per portar la lluita endavant, que agraeix qualsevol cosa, per petita que sigui, que fas per ell; una persona que té la sensació de no fer mai prou. Bé, dues persones, sense menysprear les altres, que han sigut, per motius diferents, força especials abans de la vaga de fam i durant la vaga de fam. En els correus, ambdós des de la distància, m'expressaven la seva opinió sobre la vaga de fam que, malgrat que de ben segur és matisable i que no comparteixo certes valoracions, no he pogut retenir les llàgrimes.

Tingueu clar que d'aquí a poc ens tornarem a trobar als carrers. Els nostres somnis són els seus malsons. Guanyarem.

Comunicat arran de l'hospitalització d'en tomas

25-03-09

En Tomàs Sayes començà, en un acte de valentia i fermesa militant, el passat dia 23 de Febrer i davant la negació permanent de diàleg per part de les institucions universitàries una vaga de fam indefinida per tal fer efectives les dues reivindicacions del moviment estudiantil: la moratòria en l'aplicació de l'EEES i la readmissió dels estudiants expulsats de la UAB.

Amb aquesta acció contundent i extrema es pretenia forçar a les institucions a iniciar un diàleg amb la comunitat universitària per tal de resoldre el conflicte que ja s'havia fet evident durant els darrers mesos amb els tancaments i les ocupacions a moltes de les universitats dels Països Catalans.

Un cop més la resposta de les institucions ha estat nul·la, negant en tot moment el diàleg i no només traient importància a l'acció d'en Tomàs sinó silenciand-la i censurant tota mostra de suport.

El rectorat de la UAB per altra banda, no ha mostrat mai ni el més mínim interès per l'estat de salut d'en Tomàs i ha permès que la vaga de fam arribés a posar en greu perill la salut del vaguista amb el resultat de la seva hospitalització.

Per tant, considerem a Anna Ripoll, Ester Crespo i Santiago Guerrero així com tot l'equip de govern de la UAB, la comissionada d'universitats Blanca Palmada i el conseller d'innovació, universitats i empresa Josep Huguet; responsables directes de la negativa de diàleg amb la comunitat universitària, de la censura i la repressió que està patint el moviment estudiantil i sobretot de l'estat de salut crític actual d'en Tomàs i totes les conseqüències que es puguin derivar de la vaga de fam.

Des del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans considerem que el conjunt del moviment estudiantil està legitimat per a utilitzar tots els mitjans necessaris per a aconseguir aturar el procés de Bolonya i emplacem a les autoritats a reconsiderar la seva postura intransigent i autoritària.

Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans
Bellaterra, 25 de març del 2009

Primer dia de vaga de fam

24-02-09

[<https://info.nodo50.org/local/cache-vignettes/L300xH400/P1011018-d728c.jpg>]

Qualsevol pronòstic que hagués pogut fer, segurament hagués sigut erroni. De moment,estic bé, tinc un lleuger mal de panxa típic de quan es té gana, però bé.

Si que he de dir que em noto una mica més cansat, potser és perquè és el cap del dia i no he fet massa bondat. Ha sigut un dia força atrafegat, hem començat a un ritme massa frenètic per haver de començar la vaga de fam. Aviat he hagut de deixar aquest ritme per començar, per prudència, ha descansar.

El matí ha sigut bastant pesat, diversos mitjans s'han acostat per fer-nos preguntes (a l'Arnau -portaveu del SEPC- i a mi). Tots han sigut molt amables i respectuosos en tot moment, i els ho agraeixo, tot i que en alguns moments m'he sentit una mica cohibit per la cerca de la foto per part dels mitjans.

Durant la tarda també hem estat mirant la premsa, a veure què deia, i els comentaris de la gent. Certament, criticar és gratuït i ser creatiu sembla que també. Segurament m'han construït més d'una vida forma de vida, motivades per la crítica impotent de voler desacreditar quelcom que, amb la veritat, no podrien i, lògicament, els hi cal la mentida per tal d'aguantar quelcom que cau pel seu propi pes. Però bé, no perdre més temps, simplement que totes aquelles persones que realment es creguin les mentides que diuen sobre mi, que vinguin un dia i que m'ho expliquin d'on ho treuen.

Tot i així, la tarda ha sigut més tranquil·la ja que no hi ha hagut tant moviment. La premsa ja no hi feia cap i a la sala només hi havia la gent del grup de suport o companys d'assemblees. Aquests darrers han anat passant durant tot el dia per mostrar el seu suport i la seva disposició per si em faltava res, moltes gràcies de debò.

Per altra banda, pateixo per la família que de ben segur que estan ben preocupats. Aquesta tarda ha passat un dels meus germans per veure com estava i també m'ha trucat ma mare. Per qui pateixo també són pels de la feina que, malgrat no m'hagin posat pegues per utilitzar ara les vacances que tinc per tot l'any, sé que els hi va molt malament pels projectes que hi ha sobre la taula i sé que, a més, pateixen per la meua salut. A tots gràcies de tot cor.

Bé, segurament em deixo a moltíssima gent que m'ha enviat missatges al mòbil, al correu electrònic o que ha vingut personalment ha expressar la seva solidaritat. Sapiguen que estic molt agraït i que si alguna cosa ha fet que avui encara ho vegi més clar, és el vostre suport, solidaritat i escalfor.

No voldria, però, no agrair la tasca que han fet el nucli del SEPC de la UAB i en concret el grup de suport i l'Arnau Mallol, que s'han preocupat en tot moment de que tot m'anés bé.

La lluita contra Bolonya, continua.

Tomàs Sayes.

Más información

[Blog Vaga de fam per la universitat pública](#)

[Un estudiant de la UAB inicia una vaga de fam per exigir que s'escoltin les reivindicacions estudiantils.](#) Repressió Política a la UAB

["Ja és prou representatiu que hàgim d'ocupar facultats per demanar un referèndum".](#) Llibertat

[Tomàs Sayes, militant del SEPC en vaga de fam, respón a les preguntes de Kaosenlared.](#) Kaos en la Red